

4.10.65, יום ד'

בערב אספה בקריית מלאכי. רוב תושביה בבליים, מרוקנים. היתה זאת פעם מעברה -

עכשיו עיירה יפה, אספה גדולה, אבל חלק קזב לפניי במרי דברי.

באחת עשרה וחצי לפני חצות הגענו חזרה לשדה בוקר.

5.10.65, יום ג'

אני קורא בפרוסקול של מזכירות המפלגה מיום 11.1.61 דברי הזעם של משה שרת

על נאומי בגבעת חיים (עמוד 35). "אישיות רמה ונישאה מאד, אדם שאי אפשר כלל להפריז

בחיבתו ההיסטורית, העליל עלילה מזעזעת על חבר שבשום אופן לא התיימר להשחיות אחר,

אבל גם לו יש מעמד מסוים בחיי המדינה, בחיי העם בארץ, בחו"ל, גם במידה מה בזירה

הבינלאומית. לפי דעתי של החבר הזה הוא העליל עליו עלילה מזעזעת בפני קהל של אלף איש

והדבר הזה פשט כאש אוכלה על פני כל הארץ - גם העלילה ההיא נבעה בצפור נפשו של אותו

חבר, כי הוא לא מעט הקדיש את נפשו לענין הזה, ואח חלבו את דמו הקדיש לענין הזה.

והוא (מ.ש.) הביא את הדבר בפני המוסד של המפלגה והוא קטרג, והחבר שהוא קטרג עליו

(ב.ג.) אמר לא - הוא לא חזר בו ואמר כי הוא מאשר את הדברים, והמפלגה עברה

על זה לסדר היום".

"העלילה", זה היה נאום שלי במרכז איחוד הקבוצות והקבוצים בגבעת חיים ביום

18.1.57. אמרתי "לפני יותר משלוש שנים, חודשים אחדים לפני הסתלקותי מהממשלה, עשיתי

סקר יסודי של מצב בטחוננו וצרכיו. לאחר כמה שבועות של בדיקות ובחינות עם חבר ממקדי

הצבא ועם כל אלה העוסקים במלאכת הבטחון הגשתי לממשלה תכנית במחון לשלוש שנים,

לשכלול, ארגונו, ציודו ואמונו של צה"ל. המספר שלוש שנים לא היה מקרי. לפי הידיעות

שהיו בידינו אז על מצב התכונה הצבאית בארצות יכלנו להניח במידה רבה של וודאות, כי